

עומדת אסופה זו לצאת לאור, בימי הצער על חורבן בית מקדשנו. צער ואבל, שנחמתנו היחידה היא – "בירושלם תִּנְחָמוּ" (ישעיה ס"ו, י"ג). נחמה שמקורה הוא מעומק הכרת החיים. נחמה הנובעת מהמחשבה העמוקה על גודל החיסרון והיקפו. נחמה המביעה צער על הנתק בין החיים העליונים המלאים, לבין החיים החלקיים. והכרת ערך בניין ירושלים, הוא המחבר ומאחד את החיים למקורם העליון. כל נחמה אחרת – נחמה שטחית היא. כלשון הנביא – "אל תאיצו לנחמני" (ישעיה כ"ב, ד'). ועיי אורות הקודש ג', עמ' ק"צ).

מתוך עמל תורה ובנייה, אנו מחזקים את כוחה של האומה ומפתחים יותר את השייכות האמיתית למגמות חייה. ומתוך פיתוח עמוק זה, מתמלאת האומה בעז וברוח, חוזרת לטבעה האמיתי, וזאת נחמתנו. ובירושלים – ננוחם (ועיי מאמרי הראיה, עמ' 184-186).

שנה עברה מאז עמד עם ישראל במערכתו האחרונה. שנה בה החל לנוצר עם היעלותם למרומים של רבים מבני האומה ובוניה, ובכללם שלושה מבנינו, הולך וגדל. גודל האחריות במילוי חלל זה, יחד עם הכאב הגדול, מעצימים את הנפש ומגלים כוחות חדשים להמשיך בבניין התורה, שבנינו הי"ד היו חלק מרכזי בהקמת יסודותיו וקומותיו. דמותם הנפלאה עומדת לפנינו, ואנו ממשיכים להתבונן בה. "יש כאן ענין של העלאת הדמות... אשר מצוה וחובה וזכות להסתכל ולהתבונן בה" (רבנו זצוק"ל, בהקדמתו ל'הד הרים') – גם אחר י"ב חודש, שלכאורה משתכחת מהלב.

"דבריהם – הם הם זכרונם". ואכן, אסופה זו, המפגישה אותנו עם החיים הנובעים בבית מדרשנו, כוללת גם מדבריהם של הנופלים הי"ד, שלוחי דרחמנא, כחלק בלתי נפרד מהמעייין הנובע ונותן מימיו. שהרי למדנו, כי "כל ת"ח שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה, שפתותיו דובבות בקבר" (יבמות צ"ז), וקל וחומר דברים שנכתבו על ידם; מפיהם – וגם מפי כתבם.

תודתנו לכותבים החשובים, ולבית המדרש הנותן את הכח להוציא את הדברים מהמחשבה ולהעתיקם למילים קבועות למען יעמדו ימים רבים, וכמובן – למשרד ולעומד בראשו, הדוחפים אותנו לעשייה חשובה זו.

המערכת